

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem X
zastoupený JUDr. Josefem Skácelem, advokátem,
se sídlem Londýnská 674/55, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019,
č. j. 172290/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAV,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a vyjádření účastníků

1. Žalobce se žalobou podanou podle hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále jen „městský úřad“) ze dne 3. 12. 2018, č. j. 199938/2018/MURI/OPE/1124 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 15. 8. 2018 v 16:06 hodin v obci Modletice na silnici č. II/101 v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50

km/h, jel jako řidič s osobním motorovým vozidlem registrační značky X (dále jen „předmětné vozidlo“) směrem od obce Modletice na obec Kocanda rychlostí 69 km/h, což bylo zjištěno silničním laserovým rychloměrem zn. TruCAM LTI 20/20. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce uvádí, že byl uznán vinným na základě nezákonně pořízeného důkazu, neboť příslušníci Obecní policie Vestec předmětné vozidlo zastavili a totožnost řidiče zjistili mimo území jejich pravomoci. Obecní policie Vestec totiž vykonává na základě veřejnoprávní smlouvy pravomoc na území obce Modletice, kde byla rychlost vozidla změřena, dle žalobce však nebyla oprávněna žalobce zastavit v místě křižovatky pozemní komunikace č. 101 s místními pozemními komunikacemi těsně za dopravní značkou označující začátek obce Osnice (ve směru na Jesenici), neboť obec Osnice je součástí města Jesenice, která má svoji vlastní obecní policii. Přitom z tohoto nezákonného jednání povstal jediný důkaz o totožnosti řidiče předmětného vozidla. I kdyby snad toto jednání nezákonné nebylo, nelze z faktu, kdo řídil předmětné vozidlo při jeho zastavení v obci Osnice dovozovat, kdo jej řídil v době měření rychlosti v obci Modletice. Posádka si totiž mohla vyměnit pozice. Dle žalobce navíc není řádně ztotožněno místo spáchání přestupku.
3. Žalobce dále namítá, že byly porušeny podmínky pro měření rychlosti obecní policií stanovené Policií České republiky (dále jen „PČR“). Z „vyjádření k stanovení úseků k měření rychlosti v obci Modletice, Vrané nad Vltavou, Dobřejovice, Herink, Popovičky“ ze dne 4. 4. 2016 (dále jen „vyjádření PČR k měření“) příslušný orgán PČR posoudil žádost obecní policie Vestec ke stanovení úseků měření rychlosti a souhlasil s měřením rychlosti v obci Modletice v uvedených úsecích za podmínek, které nebyly naplněny. Žalobce z toho dovozuje, že bylo povoleno jen úsekové měření rychlosti, v jeho případě však byla změřena okamžitá rychlost přístrojem TruCAM LTI 20/20. Navíc nelze hovořit o preventivním charakteru měření, když 15. 8. 2018 v 16:06 šlo o všední prázdninový den, kdy bylo na měřeném místě liduprázdno.
4. Žalobce dále namítá porušení zásady rovnosti účastníků a procedurální vady přestupkového řízení. Konkrétně uvádí, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v části, v níž se uvádí, že: *„zasahující hlídka Obecní policie Vestec dopravní přestupek obviněného zjistila a změřila a obviněný byl jako řidič vozidla ihned po spáchání přestupku touto hlídkou zastaven, kontrolován bezprostředně po spáchání přestupku a byl tak i ztotožněn podle předložených dokladů a správní orgán nemá důvod pochybovat o věrohodnosti zasahujících strážníků, kteří při zákroku nevybočili z rámce svých zákonných oprávnění, kdy zasahující strážníci v danou dobu a na daném místě prováděli dohled nad dodržováním zákona“* jednak nemá oporu ve správním spise a jednak implicitně znamená, že městský úřad straní strážníkům a pochybuje o věrohodnosti žalobce, aniž by vysvětlil proč. Až v odvolacím řízení navíc byly do spisu založeny podstatné listiny, které byly podkladem již prvostupňového rozhodnutí (osvědčení o školení operátora laserového měřiče rychlosti – zasahujících strážníků, vyjádření PČR k měření a rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2016 o schválení veřejnoprávní smlouvy).
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předložil odlišnou právní interpretaci územního omezení pravomoci strážníků obecní policie a poukázal zejména na § 79 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o silničním provozu, který zakládá pravomoc strážníků obecní policie zastavovat vozidla bez ohledu na území obce, která obecní policii zřídila. K tvrzení žalobce o údajné výměně řidičů uvedl, že jde o nové tvrzení, které je dle jeho názoru ze soudního přezkumu vyloučeno. Vyjádřil navíc pochybnosti, že by si byl žalobce jakožto pětasedmdesátiletý senior schopen za jízdy vyměnit místo se spolujezdcem, o jehož identitě žalobce po celou dobu řízení mlčí. K otázce povolení úsekového měření se žalovaný vyjádřil tak, že použitý rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej užívat. Zpochybňuje-li žalobce toto měřidlo, přenáší se na něj dle žalovaného důkazní břemeno (k tomu soud uvádí, že žalobce nezpochybňuje měřidlo, nýbrž soulad jeho užití s výše uvedeným vyjádřením PČR s měřením, které dle žalobce povolilo toliko úsekové měření). K otázce rovnosti účastníků žalovaný uvádí, že k dokumentům založeným ve spise se žalobce mohl vyjádřit. Věrohodnost policejní hlídky byla opakovaně judikována.

Žalovaný uvedl, že trvá na soudním jednání a navrhl provedení důkazu – výslechu zasahujících strážníků Obecní policie Vestec (M. T., T. G.).

6. Při ústním jednání konaném dne 26. 2. 2021 setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce zopakoval žalobní výhrady ohledně místa měření (v obci Modletice) a zastavení vozidla (u obce Osnice), tj. mimo území, v němž obecní policie mohla vykonávat svoji působnost. Zmínil rovněž argumenty ve vztahu k § 79a zákona o silničním provozu s tím, že Policie ČR vydala dne 4. 4. 2016 souhlas s úsekovým měřením, nikoli s měřením okamžité rychlosti. Úsekové měření má preventivní charakter. V dané věci ale šlo o měření okamžité rychlosti, které tento charakter nemá. Místo, které si policisté k měření vybrali, není frekventované, jsou tam jen skladové areály. Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že rychlost v obci se musí dodržovat v celé obci (od dopravního značení začátek obce až po konec obce). Místo u autobusové zastávky, kde bylo měřeno, je místem, kde se budou vyskytovat chodci, např. děti a zaměstnanci předmětných areálů.
7. Při jednání provedl soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. k důkazu mapu vzniklou zadáním GPS souřadnic 49° 58' 31.77" N, 14° 35' 19.92" E (v souřadnicovém formátu 49.9754917 N, 14.5888667 E) do mapového portálu mapy.cz, ze kterého vyplývá místo měření u křižovatky silnice 101 a ulice V Hůrce na okraji obce Modletice poblíž autobusové zastávky.

Splnění procesních podmínek

8. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Obsah správního spisu a další skutková zjištění soudu

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že Obecní policie Vestec oznámila městskému úřadu podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 15. 8. 2018 v 16:06 v obci Modletice na silnici č. II/101 nerespektoval § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a překročil nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h o 19 km/h. K oznámení byl přiložen úřední záznam ze dne 15. 8. 2018, č. j. OPV 2018/004150, podle kterého v uvedeném dni a čase prováděla hlídka strážníků obecní policie ve složení M. T. a T. G. měření rychlosti v obci Modletice (kde Obecní policie Vestec působí na základě uzavřené veřejnoprávní smlouvy) při autobusové zastávce „Modletice V Hůrce“. U předmětného vozidla byla naměřena rychlost 72 km/h, po odečtení tolerance radaru 69 km/h. Jako řidič vozidla byl zjištěn žalobce. Po vypsání pokutového bloku byla provedena platba prostřednictvím platebního terminálu, následně však žalobce nepodepsal blok na pokutu na místě zaplacenou a dle úředního záznamu se pokusil hlídce z ruky vytrhnout svoje doklady. Hlídka následně přistoupila k sepsu oznámení o přestupku. Žalobci nebyl předložen doklad o kalibraci měřícího zařízení LTI 20/20 TruCam; ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 6. 11. 2017, č. 8012-OL-70431-17, s dobou platnosti ověření do 5. 11. 2018 (dále jen „ověřovací list ČMI“), je však přílohou oznámení o přestupku. K oznámení byla dále přiložena fotografie staršího muže v brýlích (patrně žalobce) u vozu obecní policie a fotografie předmětného vozu se zaměřovacím křížem a naměřenými hodnotami, vč. GPS souřadnic 49° 58' 31.77" N a 14° 35' 19.92" E (dále jen „souřadnice GPS“).
10. Dne 3. 10. 2018 proběhlo u městského úřadu ústní jednání. Žalobce při něm uvedl, že se vyjádří písemně, což následně učinil.

11. Dne 3. 12. 2018 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí. K otázce místa měření zmínil souřadnice GPS zaznamenané na fotodokumentaci přestupku s tím, že o místě měření nemůže být pochyb. K pravomoci Obecní policie Vestec v obci Modletice uvedl, že vychází z veřejnoprávní smlouvy, která je volně přístupná na internetových stránkách Obecní policie Vestec www.opvestec.cz/informace. Prvostupňové rozhodnutí dále uvádí, že obviněný byl jako řidič vozidla ztotožněn ihned po spáchání přestupku. S ohledem na postavení strážníků obecní policie neshledal městský úřad důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Ohledně certifikátu o schválení typu měřidla a potvrzení o proškolení zasahujících strážníků městský úřad odkázal na výše uvedené webové stránky a dále na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle které je nadbytečné zjišťovat, zda byli strážníci proškoleni jako obsluha měřícího zařízení.
12. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, ve kterém se stejně jako ve svých vyjádřeních z 10. 11. 2018 a 18. 9. 2019 vyjadřoval k otázce nezákonně získaného důkazu, k otázce nedodržení podmínek měření a absenci listin ve správním spise obdobně jako v žalobě.
13. Obsahem správního spisu je vyjádření PČR k měření ze dne 4. 4. 2016, č. j. KRPS-95924-2/ČJ-2016-011406, ve kterém dopravní inspektorát Praha venkov – JIH, jako příslušný orgán PČR, souhlasil podle § 79a zákona o silničním provozu s měřením rychlosti mimo jiné v obci Modletice na silnici č. II/101 za dodržení podmínek, že měření bude začínat u zastavěné části obce a končit nejpozději u zastavěné části obce, bude probíhat v místech, kde je zvýšený počet chodců či dětí, v místech přechodů pro chodce, škol, mateřských škol, zastávek hromadné dopravy, středů obcí a v čase, kde je předpoklad zvýšeného pohybu chodců či dětí. Měření musí významně působit preventivním charakterem.
14. Součástí správního spisu je přípis žalovaného, č. j. 124131/2019/KUSK/OSA/ZA, kterým dne 17. 9. 2019 zaslal žalobci výše uvedený souhlas PČR s měřením, veřejnoprávní smlouvu s obcí Modletice, potvrzení proškolení osoby provádějící měření a ověřovací list ČMI a poskytl žalobci lhůtu k případnému vyjádření. Soud konstatuje, že výše uvedené dokumenty ve správním spise, tak jak mu byl předložen žalovaným, nedohledal.
15. Dne 20. 9. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v němž nejprve poukázal na to, že chybějící dokumenty byly žalobci k případnému vyjádření zaslány v průběhu odvolacího řízení. Dále konstatoval, že ve spisu založený ověřovací list ČMI jednoznačně prokazuje, že měřící zařízení bylo zákonem stanoveným měřidlem. Z toho důvod je námitka absence ověřovacího listu ČMI nedůvodná a nadbytečná. Ze zaznamenaných souřadnic GPS je patrné, že měření probíhalo na komunikaci č. II/101 u zastávky autobusu „Modletice V Hůrce“, což je v souladu se stanovenými podmínkami měření dle vyjádření PČR k měření. Toto vyjádření PČR nepovoluje úsekové měření, jak tvrdí žalobce, neboť k jeho povolení je potřeba splnit další podmínky (např. územní souhlas speciálního stavebního úřadu, vyznačení začátku a konce úseku měření apod.). Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále argumentuje výkladem zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o obecní policii“), a dochází k závěru, že obecní policie je oprávněna (a povinna) odhalovat veškeré přestupky. V daném případě k přestupku prokazatelně došlo v obci Modletice, kde působnost mohla být vykonávána podle veřejnoprávní smlouvy k zajišťování činnosti podle zákona o obecní policii ze dne 17. 2. 2016, odsouhlasené žalovaným pod sp. zn. 028570/2016/KUSK. Není proto rozhodné, kde došlo k fyzickému zastavení vozidla poté, co byl přestupek zjištěn. Žalovaný rovněž odkazuje na judikaturu správních soudů, dle které je nadbytečné zkoumat proškolení policistů k obsluze měřícího zařízení, uvádí však, že potvrzení o proškolení žalobci přesto zaslal. Otázka proškolení je však bezpředmětná, neboť samotná existence snímku vozidla se zaměřovacím křížem prokazuje správnost měření. Podle technického popisu měření existují pouze snímky s platně naměřenou reálnou hodnotou. Žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Posouzení věci soudem

16. Soud předně uvádí, že přezkum rozhodnutí podle zákona 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), stojí na zásadě tzv. plné jurisdikce správního soudu. Nesprávný je tedy názor žalovaného, podle něž nelze přihlídnout k novotám, které žalobce v řízení před správními orgány neuplatnil. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, přijatého k dřívější úpravě přestupkového práva, ale plně použitelného i za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, platí, že: „I. *Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní (...), automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné.* II. *Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ať tak (...) učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.* III. *V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nabražovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“*
17. Soud dospěl k závěru, že žalovaný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, zjistil a že obстоjí i ve světle nových tvrzení žalobce. Správní spis je sice veden do jisté míry neuspořádaně a některé listiny v něm chybí (viz bod 13 výše), s ohledem na šíři žalobních námitek to však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Ztotožnění místa spáchání přestupku

18. Soud nejprve zjišťoval, kde předmětné měření rychlosti probíhalo. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, uvede mimo jiné popis skutku s označením místa jeho spáchání. Důvodem pro označení místa spáchání přestupku je zejména to, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným a obviněný nemohl být dvakrát stíhán za téže jednání. Judikatura však na určení místa „na metry přesně“ netrvá. NSS např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku „na silnici I/15 v obci Chrámec“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal NSS dostatečným, neboť společně s časem a způsobem spáchání přestupku konkretizovalo skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. V nyní projednávané věci je zejména podstatné, že ze spisového materiálu a ostatně i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývají přesné souřadnice GPS provedeného měření. Absence výslovného uvedení přesného místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí tedy nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Porušení podmínek PCR pro měření rychlosti obecní policií

19. Podle § 3a zákona o obecní policii, obec nebo obce, které nezřídily obecní policii, mohou uzavřít s jinou obcí v témže vyšším územním samosprávném celku (kraj), která obecní policii zřídila, veřejnoprávní smlouvu, na jejímž základě bude obecní policie této obce vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily a jsou smluvními stranami této smlouvy. Z obsahu správního spisu vyplývá, že ke změření

rychlosti došlo na okraji obce Modletice v těsné blízkosti autobusové zastávky u křižovatky silnice 101 a ulice V Hůrce. Žalobce při tom nenapadá závěr žalovaného a výrok prvostupňového rozhodnutí pokud jde o to, že předmětné vozidlo porušilo rychlostní limit „v obci Modletice v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h“, ani nezpochybňuje, že by Obecní policie Vestec měla na tomto místě dle veřejnoprávní smlouvy (obecně) pravomoc měřit rychlost.

20. Podle § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
21. NSS k tomu v rozsudku ze dne 1. 7. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37, uvedl, že: „[z] jazykového výkladu citovaného ustanovení zákona o silničním provozu jednoznačně plyne, že užitý termín „výhradně“ znamená výlučně, tj. toliko a pouze za těchto podmínek musí obecní policie při výkonu činnosti měření vozidel následovat pokyny Policie ČR. Jedná se o jednoznačný pokyn zákonodárce ve vztahu k obecní policii. Nejvyšší správní soud namátkou odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013 – 45; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8. 10. 2013, č. j. 52 A 16/2013 – 33; rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 11. 2. 2013, č. j. 76 A 29/2011 – 58 aj., z nichž plyne, že soudy a správní orgány při posuzování dopravních přestupků a při zkoumání oprávnění obecní policie měřit ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu shromažďují podklady prokazující naplnění uvedené podmínky, a to např. dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, příp. stanovisky Policie ČR.“
22. Součástí správního spisu je vyjádření PČR k měření, jež bylo žalobci v rámci přestupkového (odvolacího) řízení poskytnuto. Ten však tvrdí, že měření nesplnilo stanovené podmínky a že nepůsobilo preventivně.
23. V tomto kontextu soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017-30, v němž NSS ve vztahu k § 79a zákona o silničním provozu uvedl, že tato zákonná úprava „neznamená, že by bylo nutné jakkoli konkrétně dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Okolnosti uvedené krajským soudem v napadeném rozsudku (měření v obci, v odpoledních hodinách atd.) zřetelně dokazují, že účel měření rychlosti byl splněn. Smyslem stěžovatelem citovaného ustanovení je prakticky vyloučit „šikanu“ při měření rychlosti, tedy, aby policie prováděla měření v místě, kde je to pro bezpečnost silničního provozu bezvýznamné. O tom však v projednávaném případě nemůže být řeč (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37).“
24. Soud má za to, že měření rychlosti poblíž autobusové zastávky v pracovní den odpoledne v době, kdy lze očekávat větší počet cestujících, vracejících se autobusovou i automobilovou dopravou ze zaměstnání, odpovídá podmínkám stanoviska PČR k měření a nelze hovořit o tom, že by šlo o činnost, která by ve smyslu výše citované judikatury byla šikanou bez významu pro bezpečnost silničního provozu. Důvodná není ani námitka žalobce, že vyjádřením PČR k měření bylo povoleno jen úsekové měření rychlosti. Je tomu tak proto, že toto vyjádření PČR k měření obsahuje odkaz na § 79a zákona o silničním provozu, který však mezi těmito dvěma typy měření nerozlišuje. Obecní policie Vestec byla nepochybně oprávněna měřit rychlost okamžitou a za splnění dalších náležitostí by byla patrně oprávněna měřit případně i rychlost průměrnou tzv. úsekovým měřením. Vzhledem k neurčitému vymezení jednotlivých úseků komunikací a k podmínce stanovující vhodné časy měření (zařízení pro úseková měření zpravidla měří rychlost neustále) má soud za to, že vyjádření PČR k měření se k úsekovému měření průměrné rychlosti nevztahuje, ohledně možnosti měření okamžité rychlosti však nemá žádné pochybnosti.

Nezákonně pořízený důkaz

25. K tomuto žalobnímu bodu soud předesílá, že Obecní policie Vestec byla oprávněna provádět předmětné měření rychlosti na uvedeném místě a uvedeným způsobem. Skutečnost, že ze správního spisu nevyplývá, kde bylo předmětné vozidlo zastaveno a kde byl zjištěn jeho řidič, není v projednávané věci podstatná. Podstatné je, že ke spáchání a zjištění přestupku spočívajícím

v překročení nejvyšší povolené rychlosti došlo zjevně na území, na kterém Obecní policie Vestec byla oprávněna vykonávat a také vykonávala svou pravomoc.

26. Podle § 1 odst. 2 zákona o obecní policii zabezpečuje obecní policie místní záležitosti veřejného pořádku v rámci působnosti obce a plní další úkoly, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon. Podle odst. 5 téhož ustanovení obecní policie může jí svěřené úkoly plnit i na území jiné obce, pokud tak stanoví zákon o obecní policii nebo zvláštní zákon.
27. Podle § 2 písm. d) zákona o obecní policii se obecní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle zákona o obecní policii nebo zvláštního zákona podílí v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem na dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.
28. Podle § 7 odst. 1 zákona o obecní policii je strážník obecní policie v pracovní době povinen v mezích tohoto nebo zvláštního zákona provést zákrok nebo úkon, nebo učinit jiné opatření, je-li páchan trestný čin nebo přestupek anebo je-li důvodné podezření z jejich páchaní.
29. Podle § 10 odst. 2 a 3 zákona o obecní policii je strážník obecní policie povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu, toto oznámení musí být doloženo důvody nebo důkazy, o něž se podezření opírá.
30. Podle § 11 zákona odst. 1 písm. a) o obecní policii je strážník obecní policie např. oprávněn požadovat vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení přestupku nebo jeho pachatele, jakož i ke zjištění skutečného stavu věci.
31. Podle § 12 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o obecní policii je strážník obecní policie oprávněn vyzvat osobu, aby prokázala svoji totožnost, jde-li např. o osobu, vůči které provádí úkon k plnění úkolů obecní policie, jde-li o osobu podezřelou ze spáchání nebo přestupku, nebo jde-li o osobu, od níž bude třeba požadovat vysvětlení.
32. Podle § 17b zákona o obecní policii, na nějž odkazuje žalobce, je strážník obecní policie oprávněn zabezpečovat dopravu osob do zdravotnického zařízení nebo do protialkoholní a protitoxikomanické záchytné stanice podle jiného právního předpisu i mimo území obce, která zřídila obecní policii nebo která je smluvní stranou veřejnoprávní smlouvy podle § 3a nebo § 3b zákona o obecní policii. Povinnosti a oprávnění podle zákona o obecní policii může strážník plnit pouze v rozsahu nezbytném pro zajištění dopravy této osoby a jejího umístění do protialkoholní a protitoxikomanické záchytné stanice. Toto ustanovení dle soudu reguluje specifickou situaci a režim, který při ní má být dodržován, a nelze z něj dovozovat, zda a jak může či má probíhat plnění jiných úkolů obecní policie mimo území „domovské“ obce.
33. Zákon o silničním provozu je zvláštním zákonem dle výše uvedených ustanovení zákona o obecní policii.
34. Podle výše citovaného § 79a zákona o silničním provozu může obecní policie měřit za stanovených podmínek za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích rychlost vozidel.
35. Podle § 79 odst. 1 písm. c) bod ii. zákona o silničním provozu je strážník obecní policie ve stejnokroji oprávněn zastavovat vozidla, jestliže řidič vozidla nebo přepravovaná osoba je podezřelá ze spáchání přestupku týkajícího se bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.
36. Zákon o obecní policii je postaven na zásadě omezené místní působnosti obecní policie, která je limitována katastrálním územím obce, která obecní policii zřídila, popř. která s takovou obcí uzavřela veřejnoprávní smlouvu o výkonu pravomocí obecní policie. To je výrazem určité „autonomie“ a „suverenity“, které obce jakožto základní územně samosprávné celky požívají. Není žádoucí, aby na území obce volně zasahovala „cizí“ obecní policie. Takové působení může

připustit toliko zákon o obecní policii, který tak činí v § 17b, či jiný zvláštní zákon. Je však nutno pamatovat, že obce nejsou „městskými státy“ požívajícími samostatné jurisdikce; pravidla silničního provozu platí na celém území České republiky a je žádoucí zabezpečit jejich dodržování. Svěřil-li proto zvláštní zákon obecní policii určité úkoly a pravomoci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (§ 79 a 79a zákona o silničním provozu), nelze zásadu omezené místní působnosti aplikovat bezvýjimečně tam, kde by to zapříčinilo znemožnění naplnění takového úkolu či účelu zvláštního zákona. Dojde-li tedy obecní policie na základě měření rychlosti vozidel v místě, kde je k tomu územně oprávněna, k podezření, že došlo ke spáchání dopravního přestupku, je oprávněna a povinna zastavit podezřelé vozidlo i mimo oblast své územní působnosti a provádět zde potřebné úkony (požadovat vysvětlení či prokázání totožnosti), je-li to pro zjištění osoby pachatele přestupku potřebné a navazuje-li tato potřeba bezprostředně na provedené měření rychlosti.

37. Z tvrzení žalobce ani ze správního spisu neplyne, že by zastavení předmětného vozidla bezprostředně nenavazovalo na provedené měření, ať již k němu došlo *ihned* a *neprodleně*, nebo až po dvoukilometrové „stíhací“ jízdě, o které však žalobce dle svých slov neměl ani ponětí. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku byl sepsáno a podepsáno i žalobcem v den měření a soud nenachází jinou věrohodnou a logickou verzi událostí, než že se hlídka obecní policie vydala zastavit vozidlo ihned poté, kdy provedla měření. Důkaz tedy nezákonný není.
38. *Obiter dictum* soud pochybuje o tom, že i pokud by Obecní policie Vestec skutečně překročila svou místní působnost a případné zastavení vozidla v obci Osnice by bylo nezákonným postupem (tedy pokud by neplatil výše uvedený právní názor soudu), by bylo možné takto zjištěnou totožnost řidiče bez dalšího vyloučit z dalšího použití ve správním řízení jako nezákonný důkaz. V českém přestupkovém řízení nelze bezmezně užívat tzv. doktrínu ovoce z otráveného stromu (*fruits of poisonous tree doctrine*). Dle názoru soudu je nutno poměřovat, zda nezákonný postup zasáhl do práv žalobce takovým způsobem, aby bylo nutné na vyloučení důkazu trvat (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. III. ÚS 587/14). Žalobce byl v daném případě přinucen zastavit vozidlo strážníky obecní policie bezprostředně poté, co u předmětného vozidla bylo zákonným způsobem změřeno překročení povolené rychlosti. Územní omezení působnosti obecní policie je, jak bylo vysvětleno výše, stanoveno primárně na ochranu zájmů obcí, nikoliv na ochranu práv pachatelů dopravních přestupků. I s ohledem na marginální výši sankce, která za uvedené protiprávní jednání žalobci hrozí, nejde o případ, kdy by k faktickému zjištění totožnosti řidiče hlídkou nebylo možno přihlídnout.
39. S ohledem na výše uvedené není podstatné zjišťovat, kde konkrétně k zastavení vozidla došlo.

Výměna řidičů

40. Jako krajně nevěrohodnou a zjevně účelovou shledává soud konstrukci žalobce, že si během údajné dvoukilometrové stíhací jízdy *mohly* osoby v předmětném vozidle vyměnit pozice. Soudu není znám důvod, proč by k takové výměně řidičů mělo dojít, snad jen aby se skutečný řidič vyhnul postihu za dopravní přestupek, pokud měření a signál k zastavení vozidla zaznamenal a svévolně nerespektoval a vzdálil se z území místní působnosti Obecní policie Vestec. Tomu ale odporuje vyjádření žalobce, že osoby v předmětném vozidle o „stíhací“ jízdě až do zastavení vozidla nevěděly. Ač výměnu na pozici řidiče nelze zcela vyloučit jako nemožnou, jeví se soudu jako v podstatě vyloučené, že by k něčemu takového došlo za jízdy, a krajně nepravděpodobné, že by stíhané vozidlo zastavilo a výměna proběhla, aniž by to zasahující strážníci obecní policie na popud svůj či žalobcův zaznamenali do dokumentace o přestupku. Strážníci naopak zjevně o totožnosti řidiče a tedy pachatele přestupku nepochybovali, když s ním věc nejprve hodlali řešit příkazem na místě a vypsali blok na pokutu na místě zaplacenou. Je na žalobci, jakým způsobem se bude hájit a má zajisté i právo přednést zásadní obranu až v řízení před soudem, popř. může zůstat zcela pasivní. Pokud však ve spise neexistuje žádná zmínka ani o tom, že proběhla jakási stíhací jízda (tedy že vozidlo nebylo zastaveno bezprostředně po změření rychlosti), ani o tom, že

by se ve vozidle nacházela nějaká další osoba či že zasahující strážníci měli pochybnosti o tom, kdo vozidlo řídil, a ani žalobce ve svém vyjádření na místě zastavení hlídkou obecní policie nic v tomto směru do jím podepsaného oznámení o podezření ze spáchání přestupku neuvedl, má soud za to, že tato obrana se nezakládá na pravdě. K zamítnutí obdobné námitky soud poukazuje např. na rozhodnutí NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 391/2018-23.

41. Z důvodů nadbytečnosti soud proto neprovedl navržený výslech strážníků Obecní policie Vestec navržený žalovaným k vyjasnění tohoto tvrzení žalobce o výměně míst řidiče a spolujezdce. Neučinil tak i s ohledem na to, že tvrzení žalobce je toliko hypotetické („*mohly si vyměnit pozice*“) a sám žalobce provedení výslechu strážníků nenavrhoval.

Porušení zásady rovnosti účastníků

42. Soud neshledal porušení „zásady rovnosti účastníků“ v tom, že městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že neměl důvod pochybovat o věrohodnosti zasahujících strážníků. Soud předně upozorňuje na to, že žalobce jako obviněný byl jediným účastníkem přestupkového řízení (srov. § 68 zákona o odpovědnosti za přestupky), nelze tedy hovořit o rovnosti účastníků. Pasáž prvostupňového rozhodnutí žalobce vytrhl z kontextu, neboť městský úřad pouze reagoval na námitky žalobce, podle kterých je oznámení o přestupku nepravdivé (s čímž prvostupňový orgán nesouhlasil). Soud toto sdělení dále chápe jako vyjádření toho, že městskému úřadu nejsou známy důvody, pro které by bylo možno pochybovat o nepodjatosti strážníků, např. v kontextu rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7As 83/2010-63, podle kterého policistu lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví. Soudu není ze správního spisu ani z jiného zdroje dostupný žádný poznatek, který by zakládal pochybnosti o nestrannosti či věrohodnosti zasahujících strážníků.
43. V rámci uplatnění zásady *in dubio pro reo* však nadále jak žalovaný, tak soud, vycházeli z toho, že tvrzení o tom, že vozidlo bylo zastaveno *bezprostředně a ihned*, nemusí korespondovat se skutečností. Přesto dospěli k závěru (žalovaný v napadeném rozhodnutí a soud výše), že ani to na závěru o vině žalobce nic nemění.

Absence listin

44. Skutečnost, že některé listiny nebyly (a některé stále nejsou) obsaženy ve správním spise, ač z nich městský úřad a žalovaný vycházeli, je vadou řízení. Tato vada však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Je tomu tak proto, že dle shodného tvrzení obou stran byly žalobci tyto listiny žalovaným před vydáním napadeného rozhodnutí poskytnuty a ten měl dostatečnou možnost na ně reagovat, o obsahu těchto listin není sporu a není ani zpochybňováno to, co z těchto listin má vyplývat.
45. Žalobce totiž nenamítal, že měření proběhlo nesprávně. Správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí (srov. rozhodnutí NSS ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26, a ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54). Navíc podle soudní judikatury nemůže dojít k chybnému měření, pokud se na displeji měřicího přístroje - radaru neobjeví chybové hlášení a přístroj změří určitou rychlost jízdy vozidla (viz rozsudky NSS ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, nebo ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56). Žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že sama existence snímků z měřicího zařízení svědčí o tom, že měření bylo validní. Proti tomuto závěru žalobce nijak nebrojil. Pokud jde o veřejnoprávní smlouvu mezi obcí Vestec a obcí Modletice a její schválení žalovaným ze dne 3. 3. 2016, žalobce nikterak nezpochybňuje pravomoc Obecní policie Vestec měřit rychlost na místě, kde byla změřena. Pokud pak jde o vyjádření PČR k měření, žalobce se k němu v průběhu odvolacího řízení vyjádřil a žalovaný se s námitkami údajného nesouladu způsobu měření s tímto stanoviskem vypořádal, a to dle soudu správně, jak je popsáno výše.

46. Žaloba ve správním soudnictví není prostředkem k vymáhání spisové kázně, ale na ochranu veřejných subjektivních práv. K jejich porušení však v daném případě nedošlo.

Závěr a náklady řízení

47. Jelikož tedy soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a ani nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož procesně úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly, nepřiznal náhradu nákladů žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně